



JENNY HAN



SEMPRE  
ENS QUEDARÀ  
*l'estiu*

**JENNY HAN**



**SEMPRE  
ENS QUEDARÀ  
l'estiu**

Fanbooks

Títol original: *We'll Always Have Summer*

© 2011, Jenny Han

© de la traducció: 2019, Aïda Garcia Pons

© d'aquesta edició: 2019, Edicions 62, S.A.

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

[www.fanbooks.cat](http://www.fanbooks.cat)

Primera edició: maig del 2019

Fotocomposició: Realització Planeta

ISBN: 978-84-17515-39-3

Dipòsit legal: B. 6.672-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro

Español de Derechos Reprográficos, [www.cedro.org](http://www.cedro.org)) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra ([www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com);

91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

## Capítol 1

Quan estàs d'exàmens finals i fa cinc hores que estudies sense parar, et calen tres coses per sobreviure a la nit: el granissat més gran que puguis trobar, amb gust de cirera i cola; pantalons de pijama d'aquells que, després de tantes rentades, ja semblen de paper, i, finalment, pauses per ballar. Moltes pauses per ballar. Quan els ulls se't comencen a tancar i l'únic que desitges és el teu llitet, les pauses per ballar t'ajuden a passar la nit.

Eren les quatre de la matinada i estava estudiant per a l'últim examen de primer de carrera a la Finch University. Estava instal·lada a la biblioteca de la residència universitària amb la meva nova millor amiga, l'Anika Johnson, i la meva millor amiga de sempre, la Taylor Jewel. Les vacances d'estiu eren a tocar; a la cantonada, com aquell qui diu. Només faltaven cinc dies, i els comptava des de l'abril.

—Pregunteu-me el temari —ens va demanar la Taylor amb la veu ronca.

Vaig obrir la llibreta per una pàgina qualsevol.

—Defineix *anima* en relació amb *animus*.

La Taylor es va mossegar el llavi inferior.

—Una pista?

—Mmm... pensa en llatí —li vaig dir.

—Però si jo no he fet llatí! El llatí entra, en aquest examen?

—No, només et donava una pista. Perquè, en llatí, els

masculins acaben en *-us* i els femenins en *-a*, i *anima* segueix el model femení, i *animus* el masculí. Saps què vull dir?

Va deixar anar un sospir profund.

—No. I segurament suspendré.

—Si estudiessis, en lloc de passar-te les hores enviant missatges, potser no suspendries —va deixar anar l'Anika, alçant els ulls de la llibreta.

La Taylor se la va mirar de mala manera.

—Estic ajudant ma germana gran a preparar el superesmorzar de final de curs, o sigui que em toca estar de guàrdia.

—De guàrdia? —L'Anika se la va mirar, burleta—. Com un metge, vols dir?

—Exacte, com un metge —li va etzibar l'altra.

—I què hi haurà, creps o gofres?

—Doncs torradetes a la francesa, de fet.

Totes tres fèiem la mateixa assignatura de Psicologia de primer. L'examen de la Taylor i el meu eren l'endemà, mentre que el de l'Anika era l'endemà passat. L'Anika era la meva millor amiga de la universitat, a part de la Taylor. Tenint en compte que la Taylor era molt competitiva, aquella nova amistat la feia sentir un pèl gelosa, per dir-ho suaument, tot i que ella no ho hauria admès mai.

L'amistat que jo tenia amb l'Anika era diferent. L'Anika era una noia molt relaxada, una noia de tracte fàcil. No jutjava ningú. I el més important és que em deixava ser diferent. No em coneixia de tota la vida i, per tant, no tenia expectatives ni prejudicis sobre mi. Això em feia sentir lliure. I no era gens com els amics que tenia a casa. Vivia a Nova York. El seu pare era músic de jazz i la seva mare, escriptora.

Dues hores més tard el sol començava a treure el nas i il·luminava la sala amb una llum blavosa. La Taylor tenia el cap caigut, i l'Anika, una mirada de zombi perduda en el buit.

Vaig fer dues boletes de paper i les hi vaig llançar.

—Pausa per ballar —vaig dir, cantussejant, i vaig prémer el *play* de l'ordinador. Tot seguit, vaig començar a bellugar-me rítmicament a la cadira.

L'Anika em va mirar de mala lluna.

—Es pot saber per què estàs tan contenta?

—Doncs perquè d'aquí unes horetetes —vaig dir picant de mans—, tot s'haurà acabat.

Tenia l'examen a la una i el meu pla consistia a tornar a l'habitació, dormir un parell d'hores i despertar-me amb temps suficient per estudiar una mica més.

Vaig dormir més del que tenia previst, però tot i això vaig aconseguir estudiar una hora. Com que no tenia temps d'anar al menjador a esmorzar, em vaig prendre una coca-cola de cirera de la màquina expendedora.

L'examen va ser tan difícil com ens havíem imaginat, però jo estava segura que com a mínim trauria un notable i la Taylor estava segura que no suspendria, o sigui que tot anava perfecte. Estàvem massa cansades per anar-ho a celebrar. Simplement vam xocar de mans i cadascuna va anar per la seva banda.

Jo vaig tornar a l'habitació per clapar com a mínim fins a l'hora de sopar, però, quan vaig obrir la porta, em vaig trobar en Jeremiah adormit al meu llit. Malgrat els quatre pèls de la barba, semblava un nen petit, quan dormia. Estava estirat damunt de l'edredó amb els peus que li penjaven pel caire, abraçat al meu osset polar de peluix.

Em vaig descalçar i em vaig estirar al seu costat, al llit individual llarguíssim. Ell es va moure una mica i va obrir els ulls.

—Ei —va dir.

—Ei.

—Com ha anat?

—Força bé.

—Perfecte. —Va deixar anar en Júnior Mint i em va arambar—. T'he portat la meitat del meu entrepà de dinar.

—Ets un sol.

Vaig enfonsar la cara a la seva espatlla. Ell em va fer un petó als cabells.

—No puc deixar que la meva nòvia es vagi saltant els àpats a tort i a dret.

—Només m'he saltat l'esmorzar —em vaig defensar. I vaig afegir—: I el dinar.

—Vols l'entrepà? És a la motxilla.

Ara que hi pensava, sí que tenia gana, però la son podia més.

—Després, potser —vaig fer, i vaig tancar els ulls.

Ell es va adormir, i jo també. Quan em vaig despertar ja era fosc. En Júnior Mint era per terra i en Jeremiah em tenia abraçada. Encara dormia.

Haviem començat a sortir just abans que jo comencés l'últim curs de l'institut, tot i que *sortir* no em semblava la paraula precisa. Senzillament, estàvem junts. Tot havia estat tan fàcil, tot havia anat tan de pressa, que era com si sempre haguéssim estat així. Un dia érem amics, l'endemà ens fèiem petons i, sense ni adonar-me'n, em vaig trobar omplint sollicituds per a la mateixa universitat que ell. Em vaig dir, tant a mi com a la resta de persones (inclòs ell, i sobretot la meva mare), que era una bona universitat, que es trobava a poques hores de casa i que tenia sentit anar-hi perquè, de fet, deixava altres opcions obertes. I tot allò era cert. Però el més cert de tot era que volia ser a prop seu. Volia estar amb ell totes les estacions de l'any, i no tan sols a l'estiu.

I aquí ens teníeu, estirats l'un al costat de l'altre a la meua habitació de la residència universitària. Ell anava a segon i jo tot just acabava primer. Era increïble fins on havíem arribat. Ens coneixíem de tota la vida i, tanmateix, tenia la sensació que tot era com una gran sorpresa, mentre que, d'altra banda, ho trobava inevitable.



## *Capítol 2*

La fraternitat d'en Jeremiah feia una festa de final de curs. En menys d'una setmana tothom tornaria a casa a passar les vacances d'estiu i fins a finals d'agost no reprendríem el curs a la Finch. L'estiu sempre havia estat la meva època preferida, però des que això significava tornar a casa, estava una mica ensopida. M'havia acostumat a quedar amb en Jeremiah, cada matí, al menjador, a l'hora d'esmorzar, i a fer la bugada a la seva fraternitat als vespres. Li agradava plregar-me les samarretes.

Aquell estiu se'l passaria fent pràctiques a l'empresa del seu pare una altra vegada i jo treballaria de cambrera en un restaurant familiar que es deia Behrs, igual que l'estiu anterior. El nostre pla consistia a veure'ns a la caseta d'estiu de Cousins tantes vegades com poguéssim. El darrer estiu no hi havíem pujat ni un sol cop, de tan enfeïnats com havíem estat.

Jo havia agafat tots els torns possibles per guanyar diners per a la universitat, però m'havia sentit una mica buida per dins, perquè era el primer estiu que no anava a Cousins.

Es veïen unes quantes cuques de llum. Començava a fer-se fosc i la calor no era excessiva. Jo duia sabates de taló: una idea de bomber, tenint en compte que a l'últim moment havia decidit anar a la festa a peu en lloc d'agafar el bus, pensant que seria l'última oportunitat que tindria de travessar el campus en una nit com aquella.

Havia convidat l'Anika i la nostra amiga Shay, però l'Anika ja tenia una altra festa amb el seu grup de ball i la Shay havia acabat els exàmens i se n'havia tornat cap a Tèxas. La sororitat de la Taylor feia una altra festa i, per tant, ella tampoc no podia venir. O sigui que quedàvem els meus peus adolorits i jo.

Havia enviat un missatge a en Jeremiah per dir-li que ja estava de camí i que hi anava a peu, que trigaria una estona. M'havia d'aturar cada dos per tres per recol·locar-me les sabates, que se'm clavaven darrere el turmell. Decidit: portar talons era una ximpleria.

A mig camí me'l vaig trobar assegut al meu banc preferit.

—Sorpresa!

—No calia que vinguessis a buscar-me —li vaig dir, contentíssima que hagués vingut. Em vaig asseure al banc.

—Estàs boníssima —em va dir.

A hores d'ara, després de dos anys junts, encara em posava una mica vermella quan em deia coses així.

—Gràcies —li vaig respondre. Duia un vestit d'estiu que m'havia deixat l'Anika. Era blanc amb un estampat de floretes blaves i tenia uns tirants amb volants.

—Aquest vestit em recorda *Somriures i llàgrimes*, però en versió sexi.

—Gràcies —vaig repetir. Aquell vestit em donava aspecte de Fräulein Maria? No sonava precisament afalagador. Em vaig aixafar una mica els volants.

Un parell de nois que no vaig reconèixer es van aturar i van saludar en Jeremiah, però jo em vaig quedar asseguda per descansar els peus.

—Què? Estàs a punt? —em va dir, quan els altres dos van haver marxat.

Vaig gemegar.

—Els peus m'estan matant. Els talons són una merda.

En Jeremiah es va ajupir cap endavant i va dir:

—Enfila't, reina.

I vaig pujar a collibè, rient. Sempre em feia riure quan em deia «reina». No me'n podia estar. Ho trobava graciós.

Em va alçar i li vaig passar els braços al voltant del coll.

—El teu pare ve dilluns? —em va preguntar mentre travessàvem l'esplanada principal de gespa.

—Sí. Ens ajudaràs, oi?

—Ostres, no n'hi ha prou que et porti a collibè pel campus que ara també t'he d'ajudar a fer la mudança?

Li vaig clavar un copet al cap, però ell el va esquivar.

—D'acord, d'acord —va dir.

Llavors li vaig fer un petarrelleig al coll i ell va xisclar com una criatura. No vaig poder parar de riure en tot el camí.